

trup (Entreprenør Schønneman), Arne Skovhus (Advokat Knud Bach), Vera Gebuhr (Fru Frohn), Jesper Langberg (Arkitekt Jørgensen), Poul Thomsen (Arkitekt Hansen, Søren Sætter-Lassen (Niels), Flemming Dyjak (Advokat Rold), Lis Stanley Thomsen (Døvstum kvinde). **Længde:** 93 min. **Udl:** Warner & Metronome. **Prem:** 26.2.81 - Dagmar + Bio Trio + Kosmorama (Århus) + Bio 5 (Aalborg) + Cinema Center (Herning) + Scala (Holstebro) + Bio (Næstved) + Kino (Odense) + Lido (Vejlle) + Kinopalæet (Randers).

Mikey og Nicky – jaget af fortiden

Instruktør: ELAINE MAY

Mikey (Peter Falk) og Nicky (John Cassavetes) er to gangstere i en bande i New York. Nicky er faldet i unåde hos bossen, og nu har han gemt sig i et smasket hotelværelse, hysterisk over sit blødnede mavesår, angst for at være udset til likvidering. Han kontakter Mikey, som har været hans ven siden barndommen, og lader sig efterhånden berolige. Men faktisk har Mikey trods alle forsikringer om det modsatte, påtaget sig at styre Nicky i lejermorderens fælde. Det bliver en lang nat, hvor Nicky, fulgt af sin forræderiske ven, jager fra sted til sted, på flugt for sin angst, og således også på flugt for lejermorderens faktiske trussel. Efterhånden udvikler det sig til et opgør mellem de to venner, et helt livsløbs tvedelte følelser koger op, og i slut- og kulminationsscenen bliver Nicky skudt ned foran Mikeys barrikaderede hoveddør.

Kender man først og fremmest Elaine May som Mike Nichols' geniale partnerske i de gamle (også plade-indspillede) cabaretshows og som instruktør til de to kostelige komedier »A New Leaf« (I lyst og død) og »The Heartbreak Kid« (Hjerteknuseren), som videreførte genrens bedste traditioner fra den store epoke i 30'erne, er det forbløffende at møde hende som instruktør til denne også i bogstaveligste forstand *film noir*, der samtidig er en rigtig »mandefilm«.

Handlingen foregår i den New York'ske underverdens mørke, personerne rager omkring i dette fysiske og psykiske mørke, pint af deres egne splittede sjæle, som uophørligt svinger mellem loyalitet og forræderi, tillid og mistro, kærlighed og had.

Filmen ligner mest John Cassavetes' egne film: Der er den samme principielle foragt for Hollywoods konventioner angående dramaturgi, personskildring og spillestil. Det er som seancer fra det store Cassavetes'ke sensikursus, hvor personerne arbejder sig længere og længere ud i en umulig situation og underligt hjælpeløst afskræller lag efter lag af deres person, indtil det inderste lille rå skrigende menneske er synligt, sådan som man kender det fra film som »Faces«, »Husbands« og »A Woman Under the Influence«.

Men man fornemmer nok, at May alligevel holder dramaturgien under kontrol. Dramaet og dets personer udvikler sig tilsyneladende uforudsigeligt, men det løber aldrig ud i tomgang og tilfældighed som i »Husbands«, det styrer umærkeligt men sikkert frem mod det skæbnsvangert uafvendelige slutpunkt.

Filmen, der er fra 1976, blev i første omgang forkastet af producenterne og først, efter retslige stridigheder, udsendt i 1981. (Mikey and Nicky – USA 1976).

Peter Schepelern

MIKEY OG NICKY – JAGET AF FORTIDEN

Mikey and Nicky. USA 1981. **P-selskab:** Ex-P: Bud Austin. **P:** Michael Hausman. **Instr/Manus:** Elaine May. **Instr-ass:** Peter Scoppa. **Foto:** Victor J. Kemper, Lucien Ballard, Jerry File, Jack Copperman (farve). **Klip:** John Carter. **P-tegn:** Paul Sylbert. **Dekor:** John P. Austin. **Musik:** John Strauss. **Tone:** Richard Vorisek, Christopher Newman, Larry Jost. **Medv:** Peter Falk (Mikey), John Cassavetes (Nicky), Ned Beatty (Kinney), Rose Arrick (Annie), Carol Grace (Nell), William Hickey (Sid Fine), Sanford Meisner (Dave Resnick), Joyce Van Patten (Jan), M. Emmet Walsh (Buschauffør). **Org. Længde:** 119 min. **Længde:** 106 min. **Censur:** Rød. **Udl:** Panorama. **Prem:** 15.12.81 - Dagmar. **NB:** »Mickey and Nicky« (Elaine Mays tredje spillefilm efter de to komedier »A New Leaf« og »The Heartbreak Kid«) hører hjemme blandt de mere besværlige projekter. Efter at være gået i gang med indspilningen allerede i 1973, var Elaine May efter Paramounts opfattelse for lang tid om opgaven, og brugte for mange penge på filmens optagelser hvilket resulterede i en retssag, der endte med at give Paramount ret, hvorefter filmen blev udsendt i december 1976 (da med en spilletid på 119 min.). Siden blev filmen lagt på hylden indtil Castle Hill Productions købte rettighederne i 1980 og året efter på ny udsendte filmen. Nu med en spilletid på 106 minutter.

Candice Bergen og Jacqueline Bisset i »Rig og berømt«

ligger utvivlsomt i den kuriøse omstændighed, at filmen er instrueret af den 82-årige George Cukor. Filmen er klodset, gennemmislykket og egentlig ganske underholdende (sådan som næsten kun amerikanske film er i stand til at være på én gang), men man skal være ikke så lidt forblindet af auteurteoretisk velvilje, hvis man, som anmelderen i Cahiers du cinémas martsnummer, kan finde synlige spor af den habile mester Cukor heri.

Bisset spiller sin rolle med stor og rørende alvor, Bergen karikerer sin ud i det groteske. Hvis man har check på Malibus og New Yorks kulturelle VIPs, kan man måske nå at genkende blandt andre Christopher Isherwood, Roger Vadim, Gavin Lambert, Elizabeth Forsythe, Paul Morrissey og Ray Bradbury som gæster i party-scenerne. (Rich and Famous – USA 1981). P.S.

EN MAND SER RØDT – II

Instruktør: MICHAEL WINNER

Dette er en tarvelig film af to idelugtende årsager. For det første er den intet andet end en mekanisk kopi af Michael Winners »En mand ser rødt« fra 1974, tydeligvis fremstillet for at hale lidt ekstra profit ud af forgængerens finansielle succes – metoden er ikke ukendt, jævnfør f.eks. de platte plagiater af »Dødens gab« og »Kramer mod Kramer«. Og for det andet repeterer den uden en eneste nuance forgængerens bastante budskab om, at vold bør besvares med vold, at en hævn-gerrig borger er i sin gode moralske ret til at tage såvel loven som pistolen i egen hånd, og at enhver tro på resocialisering af kriminelle er blødsødet pladder. Charles Bronson gentager med stenansigt sin rolle fra den første film, nu blot i Los Angeles i stedet for New York, og for at retfærdiggøre hans morderiske selvtægt har man naturligvis gjort de ungdomsforbrydere, som den går ud over, så psykopatiske som overhovedet muligt. Men den sande psykopati har befundet sig bagved kameraet, ikke foran det. (Death Wish – II – USA 1981). E.I.

Kort sagt

RIG OG BERØMT

Instruktør: GEORGE CUKOR

»Rich and Famous« er baseret på et skuespil fra 1940, »Old Acquaintance« af John Van Druten, filmatiseret første gang i 1943 af Vincent Sherman med Bette Davis og Miriam Hopkins som to skoleveninder, der bliver konkurrenter i litteraturen og i kærligheden. Nu er det Jacqueline Bisset der spiller en prominent forfatterinde, der valgte karrieren, men nu er inde i en kunstnerisk krise, og Candice Bergen der er hendes veninde, som satsede på familielivet. Men så viser det sig, at husmoderen har fænomenalt talent for at skrive underlødige bestsellers, til gengæld fatter ægtemanden interesse for veninden ...

Filmen er en ubehjælpssom, helt uegal blanding af gammeldags Hollywood-komedie og moderne kønspolitisk debatfilm. Satire fra det litterære liv i USA (hvor interessen mest samler sig om hvilke kvindelige forfattere der skal have årets priser) blandes med klægt kærlighedsmelodrama. Forklaringen